Ч. 185. Субота 2 вересня (20 серпня) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмініcтрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи австрийскі. — Кошут о положеню на Угорщині. — Жаданя Словаків. — З Росиї. — Мир на далекім Всході.

Як звiстно, постановило правительство утворити для Чехів на Шлеску самостійну семінарию учительску в місті Польскій Остраві. Згадану семінарию уважають Чехи за великий здобуток а може ще тим більший, що то на Шлеску, де єсть велика мішанина Німців, Чехів і Поляків. Раді громадскій в Остраві не сподобало ся то, щоби так важний здобуток ческий мав за осідок місцевість, що зве ся польскою, отже она ухвалила постарати ся о зміну назви міста, котре від тепер має називати ся не „польскою“ а „шлеcкою“ Остравою. Сему знов спротивили ся Поляки і на вічу минувшої неділї ухвалили внести протест до виділу краєвого против такої зміни назви.

Німецка партия народна предкладає злуку всіх німецких партий в австрийскім парляменті а публично виступив з тим проєктом пос. Сильвестер в „Salzburg. Volksblatt“, котрий доказує, що завистъ, яка доки панувала межи поодинокими німецкими партиями, щезла зовсім і нема вже перешкоди, яка би не допускала до загальної концентрациї Німців. В виду сего проєкту відносини в австрийскій палаті послів можуть в найблизшім часі значно змінити ся.

Кошут вертаючи з Карльсбаду, задержав ся у Відни, а один з тамошних журналїстів мав з ним розмову, підчас котрої Кошут сказав, що скоро бар. Феєрварі не згодить ся на заведенє угорскої команди в угорских полках, то в такім случаю положенє на Угорщині не змінить ся, хочби бар. Феєрварі старав ся позискати собі публичне мнінє цілим рядом дуже популярних проєктів, як загальне право голосованя і т. п. реформи суспільні. Тими проєктами не усуне він національних жадань мадярских і лиш їх заспокоєнє може завести на Угорщині знов нормальні відносини.

В Пресбурзі відбуло ся оногди віче Словаків, на котрім ухвалено домагати ся загального тайного права виборчого, забезпеченя права зборів, свобід економічних і народних. Збори запротестували також против ґенералізованя народних управнень в справі заведеня мадярскої мови в армії з поминенем инших народностий.

Мемориял Українців, внесений на конґресі росийских земств в Москві дня 18 липня 1905 в справі домагань України, доказує: Право України на автономію, порівень з природним правом кождої нациї на самоуправу, опирає ся на слідуючих основах: 1) історично-правній, 2) економічній і 3) національно-побутовій. Першою основою являєть ся релятивно недавне минуле нашої вітчини: 250 років назад Україна була цілком независима від московскої держави. Освободивши ся із польского панованя, она з власної таки ініцiятиви прилучилась до Москви як вільна держава, увійшла з нею в унію і тота злука була обезпечена і унормована переяславским договором, заключеним в 1654 році між обома правительствами. Після дослідів проф. Серґієвича злука „мала характер унії персональної, а не реальної. Україна не злучилась з московскою державою, а тільки признавала своїм володарем володаря пануючого над Московщиною з єго династичними наслїдниками“. Другий історик, проф. Грушевский, виясняючи переяславский трактат даними із цілого ряду „актів южної і западної Руси“, каже, що сей трактат забезпечував Україні виборну самоуправу і своє судівництво, автономію церкви, вольний вибір гетмана і право зносин з другими заграничними державами. Всї тоті права санкционував царский указ з 27 марта 1654 р., який увійшов також в повний текст законів росийскої імперії. Відтак, користуючись занепадом козацтва і єго внутрішним розкладом, правительство московске, а опісля петербурске стало — раз-у-раз укорочувати вольности України, одну по другій, поки не заневолило єї цілком. Нарушенє тої, чи иньшої постанови переяславского трактату правительство поясньовало і виправдувало хитро — обороною про-

Грабар.

(З французского — **Андре Теріста**).

Я обіцяв приятелеви наглядати за утриманем одної могили на Пер-Ляшез, що містила в собі останки пристрастно коханої особи. Поневоли опускав він Париж; з важким серцем приходилось єму здавати на чужі руки сю побожну роботу. Доки можна нам навідувати ся до місць відпочинку наших покійників і засівати цьвітками ту землю, що їх покриває, доти здає ся нам, що они нас не зовсім ще покинули. Але день, коли змінчива судьба житя зневолює нас покидати ту улюблену навичку, розбуджує всї болі розлуки на-ново.

Я старав ся розважити приятеля на пращаню запевненем, що буду ходити на цвинтар точно в ті самі дні, коли й він сам ходив туди з боговінєм. Був то саме липневий поранок, коли я в перве сповняв той обовязок.

Більше-менше описав я сторожеви положенє могили. Мене повів туди один з робітників, що працювали в тім огороді усопших.

Був то чоловік середного віку, з червонавими вусами, синими й лагідними очима та мідяним, на сонци осмаленим лицем. Ціла єго одежа складала ся задля спеки з буро-синих, вовняних штанів і сорочки з небіленого полотна; на голові мав грубий соломяний капелюх. Ступав по хлопски, важко, та й з цілої єго постави пробивала ся хлопска простота, що відріжняла єго зовсім від париских робітників. Десять мінут ішли ми поміж ряди густо уставлених намогильних памятників, доки не дібрали ся вкінци до гляданої могили. Повірений моїй опіцї гріб складав ся з простої ґранітної плити, що була обрамована довкола цьвітами і забезпечена зелїзними кратами перед надто великою цікавостию прохожих. Перший погляд міг мене пересьвідчити, що моя гостина була тут дуже а дуже потрібна. Липневе сонце повернуло цьвіти в сумний стан. Рожеві кущі вянули, братки лише тут і там показували свої побабчені цьвіти, а соняшники — тї без води цілком повсихали. Я покінчив з своїм товаришем працю коло обновленя ростин і всунув єму в кулак немалий „напивок“, щоби тим бодай скріпити єго ревність. Брунатне лице прояснило ся, тиха усьмішка відчинила беззубу губу і вивела сто морщин навколо синих очий.

— З вас не аби який гість! — промовив він і впустив гроші до кишені. — За теж і можете бути цілком спокійні. Я буду ходити коло гробу, засаджу єго тривкійшими, менше чуткими цьвітками, що дня їх буду підливати. Побачите, оно буде пишно!

Єго хлопский спосіб говореня звенів менї в ушах мов добре знаний. Поодинокі вирази, котрими він заправляв свою мову, казали менї здогадувати ся в нім краяна.

— Чи ви не з Льотаринґії? — питаю.

— Так, ви відгадали — усьміхав ся він дальше — з Фльорента.

Я не номилив ся, ми були собі краяни і я сказав то єму. Оно надало нашій розмові ще більше щирости. Я спитав за рідне село. Він відповів менї, що лишив єго що-йно шість лїт тому назад. Працював там коло ріли, ба ще й тепер було в него кілька кусків поля.

— А як вам прийшло до голови покидати орати ріль та имати ся сего ремесла.

— Я вам розкажу, пане! — відповів — одна політика тому винна. Я був жонатий, мав гурток дітий, пятеро за вісїм лїт, було кому їсти. Отже від кількох років поле не приносило вже того, що давними часами. Я став тогди, як то кажуть, „виборчим аґітатором“ єдино длятого, щоби було чим-тим примастити юшку. В моїй силї було прислужити ся кілька разів навіть тодішному, грубому продавцеви дров з долини Мозелї — ви єго певно знали. От я й розказую єму одного дня своє лихо, та як то приходить ся менї жити.

— Мої ви дорогі — каже той — пускайте своє поле в наєм і відпитайте мене в Парижи. Я постараю ся для вас о добру державну службу.

То було ще до виборів.... Гаразд! Подумав і зробив. Коли після голосованя перейшов знов наш брат, думаю я собі: Та й дурак же був би з мене, коли-б не зробив ніякого ужитку з тих великодушних обітниць. Пускаю в наєм своїх пару кусків поля, жінку з дітьми

стонародя від утисків козацкої старшини, хоч се-ж петербурске правительство заневолило і закріпостило відтак народні маси України тій самій старшині, від якої ніби то брало сї маси в оборону. На Україні настало кріпацтво, нарід попав в нужду, просьвіта єго щезла, духова культура упала і Україна зрівналась з Москвою, хоч з нею зовсім не обединила ся. Ми — сказано в мемориялї — розумієть ся, не думаємо відновляти давної форми нашого колишнього істнованя, але юридично основуємо на них право України на автономію — на культурно-національну, социяльну і політичну самоуправу.

Вся праса европейска з радостю підносить факт заключеня мира межи Росиєю а Японією і приписує в тім велику заслугу японьскій уступчивости, але й не брак голосів, котрі вказують на то, що мир заключено коштом третої держави. Безперечно мусить впасти в очи, як могли Японцї з так легким серцем зречи ся военного відшкодованя. Кажуть отже, що тото відшкодованє заплатить Хіна. Арт. II. договора постановляє, що обі воюючі сторони мусять опустити окуповані сторони так скоро, як лиш можна. Але підчас коли Росия на основі довірочної угоди має зараз уступити ся з Манджурії, то Японія за згодою Росії зажадає від Хіни 2 до 3 міліярдів єнів відшкодованя за віддане Манджурії, кошти адміністрациї і з инших титулів. Скоро Хіна не заплатить того відшкодованя, що річ дуже імовірна, то окупация буде тревати й дальше, а Японія заведе в Манджурії свою адміністрацию.

Вість о заключеню мира не викликала в Японії так злого вражіня, як то в першій хвили загально сподївали ся, але праса японьска все-таки з огірченєм підносить, що мир сей єсть упокоренєм Японії і бар. Комура повинен зробити собі „гаракірі“ за него.

Новинки.

Львів, дня 1 вересня 1905.

— **Зрівнанє титулів державних урядників.** В австрийскій службі державній єсть 11 кляс ранґ а 163 урядових титулів, які приходять в ріжних клясах ранґи. Так приміром титул адюнкта єсть в клясах 11, 9 і 8. В 11 кл. ранґи єсть податковий адюнкт, в 9 кл. судовий адюнкт, а в 8 кл. ранґи адюнкт секретаря стану. Подібно єсть з титулом інспектора: в 9 кл. ранґи єсть інспектор податковий, в 7 кл. р. інспектор технїчної контролї скарбової, а в 6 кл. р. інспектор тютюневого монополю. Правительство хоче завести у поодиноких ранґах рівнозвучні титули, а міністерство скарбу, як звістно, зарядило вже, що урядники 7 кл. ранґи мають мати титул радників, в 8 кл. р. титул секретарів, а 9 кл. ранґи титул комісарів.

— **Письменний іспит зрілости** в I-шій школї реальній у Львові відбуде ся дня 11-го вересня.

— **Є. Е. н. Маршалок краєвий** гр. Стан. Бадені повертає нинї з Відня до Львова

— **Затьмінє сонця.** Як доносять з Відня, досліди над передвчерашним затьмінєм сонця удали ся там завдяки прекрасній погоді дуже добре. В тамошній астрономічній обсерваториї доверщено кілька фотоґрафічних знимок.

— **Фальшівники гроший.** Арештованого у Львові тамтого тиждня Фроїма Каца, торговця волів, під замітом ширеня фальшивих 50-коронових банкнотів відставлено до суду в Станиславові. Кац перебував там перед двома тиждньями, купив у Лїбермана в Княгинині воли, а між готівкою, виплаченою продавцеви, умістив кілька фальшивих 50-коронових банкнотів. Такі два банкноти відобрано Лїбермановп в тамошнім податковім урядї і по нитції дійшли до клубка. Поліция викрила, що Кац є агентом шайки фальшівників, що осїла в Льондонї під проводом якогось Абрамка Фіша. Той Фіш кільканайцять лїт тому був звістним лихварем в Станиславові, звідки утїк, позаривавши богато осіб. Виринув аж над Тамизою і звідтам почав вести торговлю фальшивими банкнотами, головно з Галичиною. Утворила ся до того підприємства цїла спілка, котрій незле мусїло поводити ся, коли оден з єї членів, також галицкий жидок, купив у Львові гарний дім за цїну около 150.000 К. Станиславівска поліция зарядила богато ревізий, при котрих мала найти дуже богатий материял. Доси заквестіоновано в Галичинї чотири 50-коронові фальсифікати однакового виробу й походженя. Ріжнять ся они від правдивих банкнотів тим, що тло фальсифікатів далеко яснїйше, букви й числа, що означують серию, нерівні, меншї від букв і чисел на правдивих банкнотах, причім орнаментика фіґур недбала.

— **Велика туча з градом** навістила лїский повіт дня 27-го с. м. — як звідтам доносять. — Найбільше потерпіли громади Бережниця вижна і Жерниця вижна. Всї землеплоди, які находили ся ще в поли, знищені до нащаду, а так само велике спустошенє лишило ся на деревинї. Майже вся садовина поломана, кількасот дерев вирвало з коріням, а лїс знищений майже до половини. Села виглядають по тучи страшно: всї дахи позривані, вікна витовчені. Град упав такою масою, що два дни лежав на земли. Погинуло при тім богато птиці, що лежала поубивана по полях та садах. Навіть людий, що їх туча заскочила в поли, град покалїчив до крови. Тамошне населенє не памятає такого нещастя.

— **Загальні збори** філії руского товариства педаґоґічного в Бережанах відбудуть ся 8 вересня о годині $10^1/_2$ рано в салї „Надії“ зі звичайним дневним порядком. Просить ся передовсїм членів-учителів прибути численно, бо по зборах буде нарада над „Взаїмною помочию“.

— **Пропала без слїду** Пазька Васьльків, 20-лїтна сільска дівчина, служниця у п. I. у Львові при улици Пиярів ч. 15. Она вийшла передвчера рано на закупно до міста і від того часу щезла без слїду.

— **Дикі відносини** панують в селї Лїщині, бобрецкого повіта, як сьвідчить подія, яка там склала ся в ночи на 27 с. м. Около півночи наганяла нічна сторожа Михайла Корецкого з коршми спати. Двох господарів вивело его з коршми, бо, мовляв, хлопцї „хотїли“ его бити. Однак Корецкий побіг по свого приятеля, війта Івана Оленьского і той замість одобрити поведенє варти, ударив Танаса Доєнка так сильно колом в голову, що розбив ему череп. Та сего геройства було війтови за мало, бо тим самим колом потягнув ще присяжного Андруха Мацкулу. В „молоченю“ ворогів помагав ему брат Андрух Оленьский і Михайло Борик, а що була темна ніч, то бились між собою навіть прихильники. Справа оперла ся о старосто і суд.

— **Місцевість Карольфалю** на Угорщинї погоріла оногди цїлковито. З цїлого села полишило ся ледве пять домів. Необезпечена шкода виносить 200.000 корон.

Телєграми.

Відень 1 вересня. З Полї доносять до тутешних ґазет, що минувшої ночи підчас вправ корабельних лодка торпедова ч. 38 стовкнула ся з торпедовою лодкою „Сателїт“. Перша лодка, тяжко ушкоджена, небавком затонула. „Сателїт“ єсть легко ушкоджений. Двох людий брак; мабуть утопили ся; прочих ви-

---

і невеличким приховком пакую на зелїзницю і заким би хто подумав, опиню́емо ся в ледачім Парижи. Тут приміщую цїлу свою родину в господі зараз коло двірця західної зелїзницї, а сам давай відшукувати свого пана посла. Не легка то була робота, певно що нї. Вюна би лекше спіймав, як сего чоловіка. Прийду до него, нема єго дома, в палатї; шукаю за ним в палатї, нема єго й тамки. Так відсилали мене цїлїсїнький тиждень від Понтія до Пилата. Вкінци прихоплюю єго одного ранку, саме коли встає з ліжка, і розповідаю ему цїлу свою історию. Він перше всего не знав, куди би мене примістити, і удавав, наче-б то він і не пригадував собі нічого. Аж коли я єму в тім допоміг, сказав:

— То добре, приходїть так за вісїм день.
Осьмого дня пригадую ся єму знов.

— А! ви тут, любчику! Менї здає ся, що маю для вас не зле місце. Ви знаєтесь трохи на огородництві?

— За те можу ручити! Чи раз я полов і обрабляв свій огородець...

— Прекрасно! Так ходїм!

Ми посїдали на бричку, що ждала нас на долї, і покотили. По дорозї міркую собі: Стати огородником — то менї по души, таке ремесло менї до вподоби.

Бричка привезла нас сюди, на Пер-Ляшез. Мій посол каже покликати стражника і представив мене: — От вам сей чоловік! — Відтак побажав менї щастя, сїв знов на бричку і подув, аж за ним закурило. Аж тодї стало менї ясно, що то за таке красне місце він менї випитав.... Я став грабарем, пане.

Грабар! Дрож мене пронимала! На селї, знаєте, не дуже то й сьмілйві до такого, що смертию пахне. Там нїхто не зважить ся думати о тім, а що-ж доцерва брати ся за те! Оно викликає гидь! Там не пійде вам нїхто по ночи попри кладовище, а копати ями, мати дїло з трупами, — се-ж уходить таки за найгірше з усїх занять! Мене збирала велика охота взяти й подякувати. Коли-ж бо, до біса, калитка моя стала худїти. Я згадав на жінку, на пятеро маленьких там у господї. У кождого з них був порожний живіт, були довгі зуби. Рад-не-рад взяв ся я жваво за сю гидку роботу.

Незавидна доля! З разу приходило оно дуже прикро! Ледви зрушив я раз — другий товсту і біляву, бо з останками костий та гнилими дошками перемішану землю, закрутило ся менї в голові, я присїв на камени зовсїм непорадний.

То не пахло сьвіжою землею, як у нас дома. Та й не веселї думки занимали мене, коли я викидав глиби землї на край ями. Я згадував свої поля. Менї здавало ся, що я знов при своїх тачках, що я знов дома топчу сю нашу сїру землю, котра ледви що не так пахла, як сьвіжий, просто з печи винятий хлїб. Перед моїми очима виринув образ цїлої нашої околицї: і узлїсє повисше піль з великою грушею на скрутї, і шлях, що по нїм ішов у синїм кабатї подорожний, а там цїлком ще білі від роси луки, а на противнім боцї помежи сливками село з своєю косою, церковною вежою. Менї видало ся, наче́б я чув дзвінкий голос жайворонків, що скачуть по бороздах, і спів перепелиць геть-геть високо, там у поранній мрацї. І мене обгорнула така туга за рідною стороною, що я почав плакати....

По вік незабуду того першого похорону, при котрім мав я роботу. Я вибрав яму ще досьвіта і стояв з товаришами по заду, готов засипати гріб, скоро лише сьвященик прокаже послїдну молитву.

Зі скрипом підїхав караван, за ним чорний повіз, з котрого висїв молодий ще панок з чотирма невеличкими хлопцями. Найстаршому могло бути найбільше десять років. Чотири в чорне убрані хлопцї, з переляканими видами і слїдами сліз на блїдих щоках! Поставали вповздовж гробу — найстаршого тримав батько за руку. Караванарі зняли домовину, скинули з неї чорне сукно і понесли до порожної ями. Сьвященик пробубонїв швидко свою латину, скинув лопату землї на дубові дошки, покропив і пійшов. Коли домовина почала поринати в яму, викривило ся батькове лице, а судорожне хлипанє здавило єму горло. Єго уста тїпали ся, не в силї був промовити й одного слова. Оно розривало серце! Чотири бідні хробачки заводили й голосили: мамо, мамо! — і плакали гіркими сльозами.

ратовано. Єсть надія, що потонувшу лодку можна буде видобути.

Порсмес 1 вересня. (Б. Райтера). Вітте звернув ся з просьбою до бар. Комури, щоби означив дату відчитаня договора мирового, бо він дня 12 вересня наміряє від'їхати домів.

Порсмес 1 вересня. (Бюро Райтера). Проф. Мертенс уложив вже цілий договір мировий після порозуміня делеґатів з обох сторін. Єго конференция з Денісоном відносить ся лиш до інтерпретациї деяких слів, які будуть ужиті у францускім тексті.

Порсмес 1 вересня. Японці згодили ся на безпроволочне застановлене воєнних кроків.

Тифліс 1 вересня. (Петерб. Аґ. тел.) Положенє в Шуши і охрестности єсть критичне. Місто держать в облозї добре узброєні Татари. По полудни знищено телеґрафічне сполученє з Шишою. Татари убивають Вірмен.

Найфарвасер (під Ґданьском в Прусах) 1 вересня. У сплавника, що тут занедужав, стверджено холеру.

НАДІСЛАНЕ.

Прошу прислати **3 К 60 с.** а вишлемо Вам:

1. Житє сьвятих — оправлене.
2. Добряньского Обясненiє служби Божої.
3. Справа в селї Клекотині.
4. Сьпіванвик церковний під ноти.
5. Унія церковна.
6. Лихий день.
7. Тато на заручинах.

В книгарни коштують ті книжки **7 корон 60 с.**

Адреса: Антоній **Хойнацкий**, книгар Львів, пасаж Гавсмана ч. 9.

Як плекати і доглядати садовину

коли хоче ся мати з неї дохід.

Підручник для властителїв садів, селян, міщан і учителїв. З 21 рисунками в тексті.

Написав **Василь Породко.**

Ціна 50 сотиків.

Можна купити в книгарнях: Тов. ім. Шевченка, Ставропиґійскій і у автора в Коломиї ул. Коперника ч. 24.

Оповіщене

— Ц. к. галицке Товариство господарске, відділ Покутскій в Коломиї має на складі **знамениті плуги сталеві** до ораня, нової системи, виробу **п. Плейзи**. Тії плуги суть випробовані, і приспособлені для наших селян, а на краєвих виставах кільканайцять разів преміовані срібними медалями. — Ціни плугів суть низькі і так: плуг No I з гряділем і чепигами деревляними коштує 10 зр.; No II сильнійший 11 зр.; No III 12 зр. Колісниця сильно окована з цілком зелїзними колесами до плуга No I 7 зр.; No II 8 зр. — разом плуг No I з колісницею 17 зр., No II 19 зр. Плуги з цілком зелїзними чепигами о 1 зр. дорожшє.

Замавляти просимо під адресою: Ц. к. Товариство господарске відділ Покутский в Коломиї (Рада повітова).

Альманах „Учителя“

(збірка популярно-наукових розвідок)

видав Комітет редакцийний „Учителя“; ціна знижена з 1 К на 70 с., Львів 1904. — Дохід призначений в части на удержанє I приватної женьскої семинариї учительскої. Замовляти можна в Тов. Педаґоґ. ул. Сикстуска 47. Зміст слїдуючий: 1) Др. В. Левицкий: Етер космічний (ст. 1—11). — 2) Др. В. Щурат: Герберт Спенсер і єго фільософія (1—7). — 3) Др О. Макарушка: Житє слів (1—7). — 4) Др. В. Левицкий: Про поступ фізики в послїдних часах (1—12). — 5) Др. С. Рудницкий: Ліси в господарстві природи (1—10). — 6) І. Верхратскій: Рецензия руского перекладу про „Дарвінізм“ Ферріера (1—17) [з дуже цінними замітками о рускій мові]. — 7) Др. В. Левицкий: Основні одиниці в фізиці (1—7). — 8) Др. О. Макарушка: Понятє, завданє літератури з поглядом на літературу українсько-руску (1—8). — Сї розвідки для кождого вельми інтересні та творять знаменитий субстрат для популярних викладів і відчитів.

5 кґ. меду липового **7 К 20 с.**
5 кґ. меду питного (старого) **8 К.**

Для сїльских крамниць:

50 літрів вина овочевого „Елевтерия“ („Тверезість“ — підохочує, не упиває) за **25 К** (на сплату ратами)

висилає

Пчільнича спілка в Бережнаах.

Мене замлоїло коло серця. Я поблїд, як і батько. Згадав за своїх пятеро діточок, щоби то з ними стало ся, коли-б їх так відумерла мати, як ся молода жінка, що єї саме спустили до гробу. Підомною трясли ся ноги, я стояв майже без сил, підчас коли караванарі витріщили очи і сьміяли ся нишком з труса-грабаря. Менї прийшло добувати всїх сил, щоби помогти товаришам засипати гріб, а коли засипали, один зглянув ся надімною і покріпив склянчиною вина.

Коли я вернув вечером домів, почув таку гидь до своєї роботи, що тут же і сказав собі: Досить, брате! Крути ся цїлий день проміж трупи, слухай зойку бідолах... яке-ж оно й житя далї буде! Вернїмо ся радше назад!

Кажу я про сю свою постанову жінцї, алеж бо она й чути о тім не хоче! Звичайно баба, що не знає жарту там, де ходить о хліб для малих. Она так і відрізала менї „просто з моста“, що мовляв, я намовив єї цїйти до Парижа, то вже й мушу тепер витревати, коли дістав службу. Ще й злаяла мене за мою слабодушність, назвала бабієм, словом, я для сьвятого супокою взяв знов за своє знарядє і вернув ся на кладовище. Се не перешкаджало ніяк тому, що я через вісім днїв міг ледви крихітку проликнути. Менї все здавало ся, що їм з кладовища землю.

Та до чого то чоловік не навикне, пане! Тепер у мене вже шість лїт служби за плечима — загартував ся. Та чи знаєте ви: що нинї привернуло мою рівнодушність? що мене загартувало? Се ті всї комедиї, на які надивив ся я при своїх гробах. Як є люди, що плачуть щирими сльозами, так є знов до біса богато й таких, що плачуть тільки задля людий і роблять собі з небіжчиків іграшку. Мій Ти Боже, кілько то бачив я синів, батьків, чоловіків, що перед приятелями і знакомими хусточками закривали очи, а скоро лиш знайшли ся самі, зараз кидали свої болї на бік.

А є, пане, і такі, що заводять спір о спадщину вже тогди, коли над покійниками ще й могила не висипана. Вид всеї тої підлоти був для мене ліком на моє мягке серце. Тепер я в панцири — як і мої товариші.... А щоби чим-тим звеселити час, я йняв ся далї за огородництво. Менї так любо, коли дивлю ся, як над моїми небіщиками сходять гарні цьвіти. Я гордий сам, що они так густо ростуть, так сьвіжо виглядають. То-ж і вам, пане, можу обіцяти, що ваш гріб буде в добрім догляді. Я вам єго очищу, як собі самому.

Коли я з ним попращав ся і був уже на скруті, він ще кликав за мною:

— Не турбуйте ся, буду памятати за вас, як за краяна! А коли зайдете домів, до нас, то можете там людям сказати, що з Макарта вийшов гідний грабар!

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1905.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Перем.)
	6·10	„ Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лявочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8·05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	8·50	„ Кракова, Відня, Хирова (ч. Перем.)
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
	11·55	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1·40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1·50	„ Самбора. Сянока, Стрілок
2·15		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підв.)
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·45	„ Тухлї ($^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$), Сколього ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$)
	4·32	„ Яворова
	5·00	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·15	„ Підволочиск, Гусятина, Заліщик (на Підв.)
	5·25	„ Кракова, Відня, Хирова
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
		в ночи
	9·10	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·50	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче)
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева. Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (в Підв.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	9·00	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	9·23	„ Підволочиск, Бродів (в Підзамча)
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·10	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (в Підзамча)
	2·55	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	4·10	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	4·15	„ Кракова, Відня, Сянока
	4·20	„ Самбора, Хирова, Сянока
	5·50	„ Коломиї, Жидачева, Керешмезе
	5·58	„ Яворова
		в ночи
	6·25	До Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·30	„ Рави рускої
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик
	10·55	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·05	„ Підволочиск, Грималова, Скали
	11·10	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·00		„ Підволочиск, Заліщик, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Потутор, Скали
2·50		„ Кракова, Відня, Хирова
2·51		„ Іцкан, Калуша

Замітка. Час середно-европейский єсть пізнійший о 36 мінут від часу львівского. Звичайні білети їзди як і всякі иньші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цїлий день в містовім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

5 корон і більше
денного зарібку 5 корон.

Товариство машин трикотових до роботи домашної пошукує осіб так мужчин як і женщин до робіт трикотів на нашій машинї. Проста і скора робота домова через цїлий рік. Наука приготовляюча непотрібна. Віддалене не має впливу. Роботи продаємо.

Товариство машин трикотових до роботи домашної
ТОС. Г. ВІТТІК і Сп. Прага, Петерсплац 7. I.

БІЛЄТИ ІЗДИ

на всї зелїзницї **краєві і заграничні**

продає

Аґенция зелїзниць держ. Ст. Соколовского,
Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

Головна Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників

і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом I. Недопада. — (Телефона ч. 527).